

Sóc la Conxita Campos de FEDAC Castellar, vaig ser alumna, mestra, directora, titular i també mare de dos fills que van ser alumnes de l'escola. La meva filla és nascuda el dia del Pare Coll, per tant crec que estic predestinada a formar part d'aquesta gran família.

La Marta em va demanar que digués unes paraules en nom de totes les persones que ens jubilem. Aquest escrit està fet des dels sentiments, espero que us hi sentiu identificades.

**Privilegi.** Segons el diccionari, privilegi és tot allò que se li concedeix a algú i que el fa gaudir de situacions i avantatges que altres no tenen.

I començo així, perquè considero que avui ens trobem aquí plegades, unes persones que ens podem considerar privilegiades. Alguns d'aquests privilegis ens han estat donats i altres ens els hem guanyat a pols.

Diria que som privilegiats per ser aquí, una cosa que sembla òbvia però que no tots ho han pogut fer. Hem fet un bon camí de la vida que ens ha estat donada, hem pogut gaudir de les nostres famílies , tenim salut, un sou digne que ens permet viure...i tantes coses...

Però anem enrere... Som privilegiats perquè, segurament, la majoria de nosaltres vam tenir uns pares que, en uns temps difícils, van creure en nosaltres i, al mateix temps que ens ajudaven a complir el nostre somni, també complien el seu. Volien per a nosaltres el millor: que estudiéssim, que féssim coses interessants, que fóssim autònoms i, en definitiva, que fóssim feliços. Més encara, si érem dones i vivíem en pobles petits, aquest va ser el moment àlgid on les noies vàrem accedir a les universitats de forma més popular i es

va començar un camí que ha estat fonamental per a la incorporació de la dona al món dels estudis i de la cultura.

Som privilegiats perquè vàrem saber triar uns estudis que ens han permès estar en contacte amb nens i joves i hem pogut participar, d'alguna manera, en tots els canvis socials que s'han produït en els últims 40 anys al nostre país.

Som privilegiats perquè hem pogut aprendre tota la vida. Jo, i segur que molts de vosaltres, il·lusa de mi, vaig pensar que estudiaria per ser mestra i poder ensenyar als nens, i resulta que ara, amb el temps, m'he adonat que sóc jo la que he après cada dia que he anat a l'escola. He après dels nens, dels pares, dels companys... Perquè aprendre és incorporar altres maneres de pensar, és posar-te en el pensament de l'altre, és deixar de ser tu per adaptar-te a l'entorn, és tantes coses...! De fet, encara no hem acabat d'aprendre...

Com deia Paulo Freire: "L'educació no canvia el món, però sí a les persones que canviaran el món". Nosaltres som dels que volem canviar el món.

Som privilegiats perquè ens vam trobar amb la gran família de les dominiques, en alguns casos ja com a alumnes. No sé si s'ha fet mai aquest estudi, però estic segura que allà on hi havia escoles com les nostres, les nenes van continuar els estudis. Les germanes feien aquella tasca de cridar els pares, quan s'estava a punt d'acabar el curs i els deien: "Aquesta nena val per estudiar" i orientaven a les famílies i les convencien, si no ho estaven, perquè continuessin els estudis.

En altres ocasions, en aquesta gran família, ens hi vam trobar com a mestres o treballadors en l'àmbit administratiu, neteja, manteniment... Vam compartir experiències amb unes germanes que havien fet una gran tasca en l'educació i en la convivència social dels pobles on residien. Elles van confiar en nosaltres per continuar el seu somni: accés a l'educació per a tothom des del

rigor, l'estimació i el respecte a la persona.

Som privilegiats perquè aquestes germanes, en el seu moment, han estat valentes i humils, han fet un pas al costat, no enrere, i ens han acompanyat perquè nosaltres continuéssim la tasca que elles havien començat. Hem ocupat els seus llocs de treball, els seus espais, però elles han estat generoses i han confiat en una generació de Mestres que ens hem compromès a continuar la tasca del Pare Coll.

I per últim hem estat privilegiats perquè vàrem començar tenint companys i hem acabat fent amics per a tota la vida i perquè un Equip de Titularitat s'hi deixa la pell cada dia perquè les escoles funcionin i tinguin prestigi i reconeixement en el món de l'educació. També ens podem considerar privilegiats perquè se'ns reconeix la nostra aportació i estima a les escoles, durant aquests anys. Aquest acte així ho demostra. I som privilegiats perquè tota la feina que vàrem començar, amb il·lusió i passió, la continuen uns magnífics equips directius, mestres, administratius i pares, a les escoles. Això ens omple de satisfacció. Les nostres, perquè sempre les sentirem com a nostres, les nostres escoles funcionen!

Ara companys, comencem una nova vida, però no ens hem d'espantar, només ens jubilem, no estem desapareguts, continuem tenint un gran potencial i, d'alguna manera, estem obligats a retornar tots aquests privilegis a la societat. Tenim obligació de continuar aprenent, de mantenir-nos en forma i fins i tot de fer goig, per no donar feina als nostres fills, de participar en entitats de les nostres poblacions, de fer algun tipus de voluntarietat, d'ajudar a l'escola, si ens necessita, d'ajudar els fills, de donar-nos capricis... i infinitat de coses! I tot això, des de la paciència que ens han donat els anys, la voluntat de servir els altres que sempre hem tingut i la bondat que és la base de l'educació de les dominiques. Com diu la Begoña Aranguren:” **La bondad es la expresión máxima de la inteligencia**”. Crec que aquesta seria una bona fórmula per continuar sent feliços.

Jo us faig una proposta, a la qual m'hi he apuntat. A partir d'ara, he canviat el "hashtag" tan ben trobat de les nostres escoles, " Passió per Educar", per un altre que diu: " Passió per Viure". Bona jubilació!

Conxita Campos

Castellar del Vallès, 31d'agost del 2017